

حضور در بستر تاریخی که با شهادت رهبر عزیز گشوده شد

شماره پرسش: ۴۱۳۷۵

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۵/۱/۳ ۰۱:۱۵:۵۶

متن پرسش

«اللهم ما بنا من نعمة فمَنک» سلام و عرض ادب خدمت استاد طاهرزاده. گاهی دلمان می‌خواهد در بستر تاریخی که با شهادت و خون رهبر معظم انقلاب گشوده شده است به عالی‌ترین و زیباترین شکل ممکن بدرخشیم و خودمان و دیگران را هر چه بیشتر در احساس حضور و چشیدنِ چنین تاریخی شریک کنیم. آیا چنین طلبی شائبه خودنمایی دارد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همهٔ سخن در این مبنایی‌ترین سؤال است که فرمودید: چگونگی حضور در بستر تاریخی که با شهادت رهبر شهیدمان گشوده شد! امری که اکنون جان مردمان را فرا گرفته و حکایت حضور آنان در میدان‌ها در اوج وابستگی از همین قرار است. ولی و صد ولی، ما در میان «حضور تاریخی» و «خودآگاهی» قرار داریم و این، حساس‌ترین موضوع تاریخی امروز و فردای ما می‌باشد که اگر در این حضور تاریخی به خودآگاهی تاریخی وارد نشویم، خطر آن که همین عزیزان که امروز این‌چنین با زیبایی تمام جانِ منورشان را در این میدان‌ها به میان آورده و احساس می‌کنند؛ فردا نتوانند آن را ادامه دهند زیرا هر «آگاهی تاریخی» باید در «خودآگاهی تاریخی» ادامه یابد، وگرنه ریزش‌هایی پیش خواهد آمد.

«خودآگاهی تاریخی» نگاهی آوینی‌گونه می‌خواهد تا معلوم شود آنچه با شهادتِ گرم و متعالی آن رهبر بزرگ برای ما پیش آمده، امری نیست که ما اراده کرده باشیم تا گمان کنیم با ارادهٔ خود می‌توانیم آن را ادامه دهیم زیرا که حکایتی از ارادهٔ الهی می‌باشد که این روزها این‌چنین جان انسان‌ها را در بر گرفته و باید آن را پاس بداریم و همواره خود را در معرض آن عنایت خاص الهی قرار دهیم. و این یعنی «خودآگاهی تاریخی» و این یعنی حضور در فردایی که در «اکنون» خود آن را آغاز کرده‌ایم. و این‌جا است که باید از خود بپرسیم: «خود را در چه کسی جستجو می‌کنیم؟» بنده سعی دارم خود را در آن رهبر شهید که بسی گشوده و گسترده و متعالی بود، جستجو نمایم. موفق باشید